

Een spoor van vier tijgers

In het laatste uur van de nacht liep een tijger door het oerwoud. Hij sloop over de vlakte met het hoge gras en kwam bij een mensenvogje vol modder. Hij sloeg in het minst geen acht op die modder en liet er slordigweg zijn voetsporen op achter. Eén, twee, drie, vier grote klauwen stonden in het wegje gedrukt. De tijger wandelde verder naar de grijze bergen aan de horizon.

Bij het krieken van de morgen liep een klein ding met een rood lapje om haar middel langs het modderwegje. Ze plukte een bloem en stak die in haar zwarte haren. Ze zag naar beneden en telde de voetsporen van de tijger - één, twee, drie, vier ... Met de bloem achter het oor holde ze naar het hutje van haar grootmoeder en vertelde: "Er zijn tijgersporen op het wegje ..." en ze hield vier vingers omhoog.

De grootmoeder was een beetje doof, al wilde ze dat niet weten. Ze hoorde alleen - "tijger" - en zag vier vingers. "Oooh - vier tijgers!" gilte ze en holde op haar oude stokkerige beentjes naar buiten en jammerde luidkeels over de ramp, die het dorp bedreigde. De moeders pakten haar kindertjes op en vluchtten ermee in de hutten. De bamboe deurtjes sloegen dicht en iedereen moest binnenblijven. Maar de mannen van het dorp - de vaders en de grote jongens en ook alle grootvaders - bleven buiten. Eerst spraken ze er heel lang en ernstig over. Vier uren spraken zij. Toen pakten ze hun speren en kapmessen en kromme klewangs en ze gingen in optocht naar het modderwegje en vonden er de afdrukken van vier grote tijgerklauwen. "Wah," sprak de oudste en slimste grootvader, "dit zijn zéér listige tijgers. Kijk, ze drukten hun klauwen in hetzelfde voetspoor. Dat was om ons te laten denken, dat er maar één tijger is! Broeders, laat ons voorzichtig zijn. Vier listige tijgers zijn gevaarlijker dan eentje zonder hersens." Dat begreep iedereen. Ze hurkten met zijn allen op het modderwegje bij de voetsporen en hielden hun wapens stevig vast. Zo zaten ze lange uren en toen werd het donker. Het enige kind, dat niet veilig achter de bamboe deurtjes zat, was het kleine ding. Ze had haar grootmoeder horen jammeren over vier tijgers. Ze wist natuurlijk dat het niet waar was. Maar een klein ding mag haar grootmoeder nooit tegenspreken. Dat hoorde nu eenmaal niet. Bovendien wist ze, dat grootmoeder wat doof was, al wilde ze dat niet weten. Dus kon ze het haar toch niet uitleggen. Maar ze zat er wel mee in. Door het achterraampje, dat grootmoeder altijd vergat te sluiten, glipte ze naar buiten. Achter een heg wachtte het kleine ding geduldig tot de vaders en de grote jongens en de grootvaders waren uitgepraat. Daarna liep ze hen stilletjes achterna. Ze verstopte zich in het hoge gras. Al wist ze dat dat heel gevaarlijk was, met het oog op die tijger. Maar ze kon er alles goed horen en ze verstond wat de oudste en de slimste grootvader te zeggen had. Ze vond hem niet meer heel erg slim. Maar zo'n heel oude grootvader mag je eerst recht volstrekt niet tegenspreken. Ze begreep, dat de laatste kans was verkeken om de waarheid te vertellen. Er moesten nu vier tijgers komen. Anders zou het hele dorp voor goed ongelukkig worden. Vanwege de schande voor de oudste en de slimste grootvader. Het kleine ding piekerde tot het donker werd. Maar ze kon niets bedenken, al zat ze er nog zo mee in.

Toen de tijger in de grijze bergen bemerkte, dat de zon ging dalen, wandelde hij terug. Hij sloop door het hoge gras tot hij kwam aan het modderwegje. Daar zagen zijn scherpe nachtogen een heleboel mannen zitten. Hij hurkte neer in het hoge gras en peinsde er over wat hem te doen stond. Na lang denken - het was nu pikdonkere nacht geworden - kwam hij tot de slotsom, dat hij moest omlopen. Dat deed hij op zachte sluipzolen. En toen stond hij opeens neus aan neus met het kleine ding.

Het kleine ding had al die tijd zo hard nagedacht over vier tijgers, dat ze van die ene helemaal niet bang werd. Ze keek hem recht in zijn flonkerende nachtogen en daar kan een tijger niet tegen. Van schrik vergat hij haar op te eten. Tot zover liep alles dus nog goed af. Terwijl het kleine ding in de tijgerogen keek, en ze zag wel hoe verlegen hij werd, wist ze opeens wat er gebeuren moest. "Luister, gestreepte sluiper," sprak ze streng, "daarginds zit een heel dorp op je te wachten. Maar je hebt in je soort geen slecht gezicht. Bij ons heb je nooit een buffel gestolen, is het wel". Eerlijk schudde de tijger van nee. Het waren zulke magere buffels, en die lustte hij niet. "Goed", vervolgde het kleine ding, "dan zal ik je helpen. Voor deze ene keer. Dadelijk steek je hier het modderwegje over. Dan zet je veertig stappen in het hoge gras aan de overkant en daar moet je viermaal brullen. Daarna loop je weg zo hard je kunt en je keert nooit weerom. Als je niet doet, wat ik je zeg, roep ik mijn hele dorp, dat daar op jouw voetsporen zit. Dan loopt het niet goed met je af." De tijger knikte. Hij voelde er niets voor een heel dorp op zijn hielen te krijgen. Met een lenige sprong vloog hij over het modderwegje. Zodra hij dacht, dat hij ongeveer veertig stappen gezet had (want tijgers tellen niet zo vlot) - dus toen hij dacht, dat het zoiets als veertig was, brulde hij viermaal dat de bomen ervan schudden. En hij maakte dat hij wegkwam. De vaders en de grote jongens en de grootvaders vlogen overeind. "Daar heb je de tijger !" riepen ze moedig en ze hielden hun wapens en elkaar stevig vast. "Ga niet," zeiden ze ernstig tot hun buurman, wat verricht één man alleen tegen vier listige tijgers ?" "Je hebt gelijk," zeiden de buurmannen op hun beurt, "laten we vooral bij elkaar blijven." Zo stonden ze tot de vroege morgen, want niemand deed een stap van zijn plaats. Het kleine ding liep naar huis, klom door het achterraampje en sliep tevreden op haar slaapmatje tot de vroege morgen. Toen stond ze op en liep naar buiten om een nieuwe bloem te zoeken voor haar zwarte haren. De grootmoeder werd wakker en zag de deur openstaan. Gauw deed ze hem op slot met de grendel ervoor en ze stak haar hoofd door het achterraampje : "Wil je dat de tijger je opeet ?" riep ze naar het kleine ding. Op dat ogenblik marcheerden ze het dorp weer binnen, de vaders en de grote jongens en de grootvaders. De moeders en de kinderen liepen naar buiten en ze gingen in een kring om de mannen staan. De oudste grootvader deed het woord. Hij vertelde van vier listige tijgers met één voetspoor. Hoe 's nachts de tijgers hadden gebruld ; vele glinsterende ogen hadden ze gezien tussen het hoge gras bij het modderwegje. Maar de tijgers waren gevlucht, bang voor de overmacht van zoveel sterke krijgers ! Ja zeker, ze waren weg, de woeste on-dieren. Nog eenmaal heel in de verte was er gebruld. Verder bleef alles stil. Het gevaar was geweken. De vrouwen zuchtten van bewondering en de mannen gingen slapen. De hele dag. De volgende nacht stonden de vaders en de grote jongens op wacht. Want ze vertrouwden het nog niet helemaal. Maar alle grootvaders bleven in bed. De nacht daarop waren het alleen de grote jongens, die op het modderwegje hurkten. Zij vonden het nog een avontuur. Maar midden in de nacht viel een vreselijke regenbui. Er kletterde een stortvloed van water over hun hoofd. Toen vonden de grote jongens er ook niets meer aan. De volgende morgen waren de tijgersporen van het modderwegje afgespoeld. Nu en dan ging nog eens iemand kijken, maar er kwamen geen nieuwe voetafdrukken. Natuurlijk niet. Want telkens als de tijger teruggedacht aan dat modderwegje met een heel dorp op zijn voetsporen gehurkt, kreeg hij een nare smaak. En als hij dacht aan de ogen van het kleine ding, deed

hij de zijne dicht en hield zijn klauwen erop - nooit meer hoopte hij zoiets verschrikkelijks te zien. Hij trok verder en verder het oerwoud in en keerde nooit weer. De rust keerde weer in het dorp. De buffels bleven mager, maar springlevend. De grootmoeder werd nog wat dover en de grootvaders werden een dagje ouder, maar dat was gewoon. Het kleine ding wandelde elke dag over het modderwegje in haar rode lapje met de bloem achter het oor. Als ze bij de plaats van de sporen kwam, zei ze zachtjes : "Een, twee, drie, vier." En stak lachend vier vingers in de lucht. Maar niemand heeft begrepen waarom ze dat deed. Want dat heeft ze nooit verteld !
